

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. október 4-én.
Az úrvacsorai igehirdetés sorozat 2. alkalmán.***

Textus: Lukács evangéliuma 22. rész 17. és 19-20. verse: „Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: Vegyétek, és osszátok el magatok között! És vette a kenyeret, hálát adott, megtörte, és e szavakkal adta nekik: Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! Hasonlóképpen vette a poharat is, miután megvacsoráztak, és ezt mondta: E pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki.”

Kedves Testvéreim!

A múlt héten megkezdett úrvacsorai sorozatunkat folytatjuk a mai napon, hogy készítsük magunkat egy kicsit az október 25-én reménységeink szerint a gyülekezet közösségében megélt úrvacsorára. Az elmúlt héten elkezdjük az alapvetéssel. Mindennek a kiinduló pontja Istennek Jézus Krisztusban megmutatott kegyelme. Az a mód, ahogyan Isten eljár velünk szemben. Nem tetteink szerint ítél meg, nem a törvény alapján, hanem Jézus Krisztus igazsága, szentsége alapján. Ez a kegyelem pedig mindenkinek adatik, hogyha nem tesszük üressé, fölöslegessé, hogyha elfogadjuk. Az úrvacsora kiinduló pontja tehát a kegyelem. Az a kegyelem, hogy nem kell a bűnben élnem, nem kell a gyötrelmekkel küzdenem. Hogyha pedig ezt magamra nézve elfogadom, akkor jutok el a bűnfelismerésre, és a bűnbánatra.

A bűnbocsánat ugyanis nem automatikus. Nem olyan, hogyha elkövettem valamit, akkor azt Isten meg is bocsátja. Hányszor próbálták meg az emberek olcsóvá tenni Isten kegyelmét. Ha kifizeted a megfelelő mennyiségű pénzt, akkor bűnbocsánatot nyersz. Hogyha elmondod a megfelelő mennyiségű imádságokat, akkor bűnbocsánatot nyersz. Hiszen Isten úgyis mindenkinek megbocsát. Mennyire hamis ez a kép. Isten a Hozzá megtérő bűnösnek bocsát meg. Isten a Jézus Krisztus áldozatát komolyan vevő embernek bocsát meg. Nem annak, aki tesz valamit, nem annak, aki előmozdít valamit, hanem annak, aki megbánja azt, amit tett, vagy mondott, és elfogadja a Krisztusban felénk nyújtott szabadítást.

Tudom, hogy úrvacsorai sorozatban vagyunk benne, de el kell mondanom, hogy a bűnvallás az alapja a keresztyén életnek. A szent, a tökéletes Isten közelébe nem mehet a gyarló, a bűnös. Egyszerűen nem fér össze. Nem is tud a bűnös ember kapcsolatba kerülni Istennel, csak úgy, hogy Ő maga lép. Isten lépett Jézus Krisztusban, elküldte, hogy meghaljon a mi bűneinkért, ezért nekem ezt már csak el kell fogadnom. Van a bűneimnek bocsánata, csak magamhoz kell vennem. Megteszem?

Ahhoz ugyanis, hogy az életemben hatása legyen ennek a bűnbocsátó kegyelemnek, fel kell ismernem, hogy bűnös vagyok. Fel kell ismernem, hogy mennyi mindent elrontok. Fel kell ismernem, hogy szeretném a jót tenni mindig mindenkivel, de egészen egyszerűen nem sikerül. Nem az alapszándékommal van baj, hanem az alaptermészetemmel. A bűn ugyanolyan mértékben tartozik hozzá a földi életemhez, mint az, hogy dobog a szívem. Furcsa? Kellemtelen? Érthetetlen? Lehet, de attól még igaz.

Furcsa az is, hogy a szívizom akkor pihen, amikor éppen elernyed. Furcsa, hogy fekvő helyzetben tudunk a legjobban aludni. Furcsa, hogy a minket körülvevő levegőből csak az oxigént tudjuk hasznosítani. Attól még mindegyik állítás igaz. Mindaddig, amíg nem tudom kimondani, hogy ebben a földi életben, így önmagamban semmi mást nem tudok tenni, gondolni, szólni, mint amit a bűn diktál, addig nem tudok előrébb jutni. Amikor ugyanis ezt felismerem, rájövök, hogy ez az élet így semmi jót nem tartogat, és látom, hogy Krisztus meghalt érttem, akkor megbánom mindazt, ami az életemben van.

Az úrvacsora minden egyes alkalommal emlékeztet Jézus Krisztus megtörtetett testére, kiontott vérére. Emlékeztet arra, hogy Megváltónknak meg kellett halnia ahhoz, hogy mirajtunk ne legyen többet a bűn súlya. Meg kellett halnia, hogy nekünk igazi, felszabadult, sőt örökké tartó életünk legyen.

Ez pedig az úrvacsorával kapcsolatban felveti az előkészület kérdését. Az előkészületünk pedig nem más, mint az önvizsgálat, bűnfelismerés, bűnbánat. Mindaddig, amíg ez nem történik meg, nincsen bűnbocsánat. Pál apostol ezért írja, hogy mindenki vizsgálja meg magát, úgy egyen a kenyérből és úgy igyon a pohárból. Úrvacsorai istentiszteleteink kezdetén ezért imádkozzuk el együtt az 51. zsoltárt, hogy megvalljuk Istennek azt, hogy minde-nestől fogva bűnösök vagyunk, és rászorulunk Krisztus kegyelmére.

Amikor Jézus elmondta az adós szolga történetét, amely a megbocsátásról szól, akkor egy olyan szolgát jele-nített meg, aki megrendült a büntetés lehetőségétől. Leborult az ura előtt, és haladékot kért. Az ura azonban nem csak egyszerűen haladékot adott, mert tudta, hogy az sem számítana, hanem mindent elengedett. Ha valaki lebo-rul, ha valaki rájön, hogy nem tudja megoldani az életét egyedül, az megkapja bűneinek a bocsánatát.

Itt azonban nagyon fontos továbbvezetnünk a gondolatainkat és az érzéseinket. Úrvacsora nincsen önvizsgálat, bűnbánat és bűnvallás nélkül, de az úrvacsora már nem a bűnbánat, nem a szomorúság, nem a levertség, hanem

***Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2020. október 4-én.
Az úrvacsorai igehirdetés sorozat 2. alkalmán.***

éppen ellenkezőleg, az öröm és hála alkalma. Öröm és hála, mert Krisztus megbocsátott nekem, így múlt időben, és én felszabadultan élhetek. Nem a híres festmény úrvacsoráját kell megélnünk, amit Csók István bemutatott, ahol minden komor, minden nagyon komoly, hanem az örömmel és derűvel megélt úrvacsorát. Aki ugyanis az úrvacsora közben még bánkódik, aki az úrvacsora közben szomorú, az nem tudja igazán, hogy mit jelent a megbocsátás. A szomorkodó nem tudja, hogy mit ábrázol ki az úrvacsora. Jézus Krisztus halálát, ami elvette az életem minden terhét.

Tegyük hát fel magunknak a kérdést, hogy mi is a bűnbocsánat pontosan? Sok minden hasonlat van, amit elmondhatunk. Olyan ez, mint amikor a foglyot kiszabadítják a börtönből. Nem kell tovább ott maradnia, nem kell a korlátokat megélnie, hanem szabadon létezhet tovább. Olyan a megbocsátás, mint amikor a csónakot eloldják a parttól, hogy elindulhasson. Amíg ott van kikötözve, addig a csónak nem látja el feladatát. Addig csak egy tárgy, ami a víz színén lebeg. Abban a pillanatban azonban, ahogy a kötelet eloldják, a csónakkal evezni lehet, a csónakkal haladni lehet. Olyan a megbocsátás, mint amikor az adósságot elengedik. Amíg tartozásom van, addig nem az enyém az, ami adóssággal terhelt. Nem az enyém a ház, nem az enyém az autó, nem az enyém a háztartási eszköz. Csak akkor, amikor minden adósság lekerült róla. Nem is olyan régen az egyik gyülekezeti tagunk mondta boldogan: most már a mienk a ház, mert kifizettük az utolsó részletet. Aztán elmondhatjuk azt is, hogy olyan a megbocsátás, mint az emlékezetből való kiejtés. Nem is emlékszem arra, ami történt. Lehet, hogy halványan dereng még valami, de élesen már nem ugrik be semmi. Olyan a megbocsátás, mint amikor figyelmen kívül hagyunk valamit. Az nem fontos, és nem lényeges. Lehet, hogy más beszámítaná, lehet, hogy más felemlgetné, de szerintem az egész nem ér meg annyit, hogy foglalkozzunk vele.

Isten Jézus Krisztus halála által, amit kiábrázol az úrvacsora, megbocsátott nekünk. Kiengedett a bűn fogságából, eloldotta a csónakunkat, hogy felszabadultan élhessünk, általa kimondhatjuk, hogy most már nem a bűn az életünk, hanem Jézus Krisztusé, és így nincsen semmi tartozásunk. Isten a bűneimet elfelejtette, és Megváltónkért azt mondja, hogy amit elkövettünk, annak a terhe nem lényeges, nem fontos. Ne is törődjünk vele. Isten megbocsátott nekünk, hogy felszabadultan, örömmel és hálával élhessünk.

Az úrvacsora pedig annak az alkalma, hogy Isten megerősíti a bűnbocsánatot. Sőt, ennél sokkal többet is tesz, megjeleníti, láthatóvá, kézzel foghatóvá, ízlelhetővé teszi. Mindig elmondom a konfirmandusoknak is, amit én is úgy hallottam, hogy az úrvacsora az ember valamennyi érzékszervét megérinti. A tapintást, mert kézzel megfogjuk a kenyeret és a kelyhet. A látást, mert szemünk előtt van az úrvacsora. A hallásunkat, mert amikor a lelkész elmondja a szereztetési igéket, akkor ott felhangzik, hogy „ez az én testem, amely tiérettetek adatik” és „e pohár az új szövetség az én vérem által, amely tiérettetek ontatik ki”. Az úrvacsora eléri a szaglásunkat, hiszen a kenyér és a bor illatával is szembesülünk, és megérinti az ízlelésünket, amikor elfogyasztjuk a kenyeret és a bort. Mindezek jelzik, hogy Jézus Krisztus halála a teljes embert elérte. Minden érzékszervünket, és mindenünket.

Az úrvacsora az összes érzékszervünkkel elfogadott bűnbocsánat. Hiszen, amikor járunk körbe, és magunkhoz vesszük a kenyeret, magunkhoz vesszük a kelyhet, akkor kétszer is jelezzük, elfogadjuk Krisztus áldozatát. Amikor pedig visszaadjuk a kelyhet, akkor jelképesen letesszük Krisztus elé mindazt, ami minket terhelt. Az úrvacsora végén nincsen teher, nincsen nyomorúság, nincsen bánat. Ha van, akkor nem fogadtam el, nem vettem magamhoz teljesen és egészen Krisztus bocsánatát.

A bűnbocsánat ugyanis gyógyít. Ahogyan azt a bénát is meggyógyította, akit Jézus elé leengedtek, úgy gyógyít minket is. Gyógyítja a lelkünket, hiszen a megterheltségtől, a feszültségektől, az időzavartól, a félelmeinktől, az aggodalmainktól is megszabadít, ahogyan a bűn terhét leveszi. Gyógyítja a testünket, hiszen ha a lélek egészséges, akkor a testünk is sokkal egészségesebb lesz. Mennyi, de mennyi fizikai tünet van azért, mert valakinek a lelke rendezetlen. Az úrvacsora gyógyító bűnbocsánatot közvetít.

Ezért az úrvacsora az öröm és hála alkalma. Nem véletlen, hogy Jézus is úgy kezdte a vacsorát, hogy hálát adott, mind a pohárnál, mind a kenyérnél. (Nem rontottam el a sorrendet, Lukács így írta az evangéliumban.) Nekünk is csak az Isten iránti hála lehet az úrvacsorához megérkező érzésünk. Ha ez nem így van, akkor nem fogadtuk el Krisztus halálát! Ha ez nem így van, akkor nem fogadtuk el személyesen Krisztus áldozatát!

Hála és öröm. És miről szól az örömünk? Arról, hogy megszabadultam. Nincsen teher rajtam. Minden érzékszervem, minden lélegzetvételem felszabadult. Ráadásul öröm, mert meggyógyultam, mert a lelkemben már nem kell magammal vinnem a betegségeimet, a szenvedéseimet, hanem egészségesen, tiszta szívvel és tiszta étellel mehetek tovább.

Adja meg nekünk Isten, hogy minden egyes úrvacsorát úgy élhessünk meg, mint amiben mienk a bűnbocsánat felett érzett öröm és hála!

Amen!